

EVANGELISKE RADIOPROGRAMMER OG MISJONSSTRATEGI

av

GABRIEL EIKLI

Skal det evangeliske radioarbeid bli effektivt, må det et grundig etterarbeid (follow-up work) til. Et slikt etterarbeid innledes med korrespondanse, og da særlig i forbindelse med et bibelkurs.

Disse kursene må ta sikte på å møte den enkeltes situasjon. I ikke-kristne land, på misjonsmarkene, må disse kurser legges opp meget enkelt. Det gjelder her å være sentral og praktisk i presenteringen av evangeliet. Det vil si: det blir å vise hvor den barnlige vei til Kristus går. Til et slikt arbeid trengs det erfarne misjonærer og nasjonale medarbeidere, noen som kjenner de åndelige pulsslåss hos det folk det gjelder.

En som har vært i et slikt arbeid en tid, har høstet erfaringer fra de mange spørsmål som har reist seg hos lytterne i forbindelse med de evangeliske radioprogrammene. Ledere for slike kurs må være øvede sjelesørgere som forstår det folk de arbeider blant.

Japan er den misjonsmark hvor den evangeliske radiomisjon er kommet lengst i dag. Det vi særlig skal merke oss her, er hvordan den evangeliske radiovirksomhet influerer på misjonsstrategien.

Spørsmålet om strategi i misjonsarbeidet har vært diskutert på mange konferanser og styremøter på misjonsmarken, og det har så visst ikke alltid vært lett å bli enige i den saken. Det er jo et meget viktig spørsmål i arbeidet på misjonsmarkene. Strategisk sett gjelder det å nå så langt ut og så dypt inn som mulig, da misjonen er ekspansjon.

I den senere tid har den evangeliske radiomisjonen kommet inn i dette bildet. Misjonsstrategien må føye seg etter den

respons som de kristne radioprogrammene har gitt. Da er det ikke alltid at det til utgangspunkt blir spørsmål om *sentrale steder* først og fremst, men om steder hvor de fleste *lytterkontaktene* er.

For å ta et eksempel kan en si at det evangeliske radioarbeid har en lignende oppgave på misjonsfeltene, som «G. O. Sars» har på fiskefeltene. Der hvor det registreres flest lyttere, der gjelder det å sette inn med størst kraft. Det sier seg selv at dette vil virke en omlegging av den tradisjonelle strategien.

På mange av de lutherske misjonsstasjonene i Japan vil en finne et stort kart over vedkommende stasjons misjonsdistrikt. Dette kartet kan en se fullsatt med knappenåler med hoder i forskjellige farger. La oss si at en grønn knappenål står for femti lyttere på et sted, en gul for ti lyttere, en blå for fem lyttere og en hvit for tre som ber om dåp etc. Et slikt kart er et meget talende kart. I misjonærens kartotek finnes det a jourførte opplysninger om hver enkelt lytter ifølge korrespondansen. Når misjonæren skal ut i feltet, skriver han et brev og melder sin ankomst og avtaler møtested med lytterne. Har han da et distrikt anmerket med fire grønne knappenåler, sender han to hundre brev og gir beskjed om når møtet begynner og ber lytterne ta med seg andre. Dette har en ganske annen virkning enn en avisannonse eller et oppslag på en stolpe. For å holde oss til Japan, med sine over 90 millioner mennesker og med hundretusener av registrerte lyttere, øyner vi en mulighet for evangelisering ut fra en hittil ukjent misjonsstrategi.

Slik leder radioevangeliseringen misjonsarbeidet inn i nye arbeidsmåter. En slik fremgangsmåte kan vel synes noe skjematisk og systematisk, men den er iallfall realistisk.

Erfaringen i Japan har vist at mange av de beste og mest trofaste kristne er blitt vunnet på denne måten. Dertil kommer at 30 % av disse lyttere er sengeliggende. Det er mange som er blitt ført til Gud gjennom trengsler, folk som har hatt tid til å tenke og til å studere sin bibel. Mange slike fikk sine innerste spørsmål besvart av ordet selv. De ble det som en kaller «bibelkristne».

Mange av de lutherske misjoners beste nasjonale medarbeidere i dag er kommet inn i tjenesten som et resultat av The Lutheran Hour — work, og etterarbeidet. Den erfaring som disse nye kristne har høstet gjennom å bli vunnet på en slik måte, kommer igjen til nytte når det gjelder å hjelpe andre i samme situasjon. De kan vitne om hvordan Jesus Kristus fant dem gjennom radioen, hvordan de kom til liv i Gud, og om hvordan de er blitt bevart og ført inn i tjenesten.

Det sier seg selv at evangelisk litteratur har en stor sjanse i dette arbeid. Lyttere får tilsendt traktater, hefter og bøker som vil gi svar nettopp på de spørsmål som de er opptatt med. Vi kan her i korthet nevne at boken av professor dr. Ole Hallesby: «Hvorfor jeg er en kristen», har gjort en stor gjerning i dette arbeidet. Likeså hans bok «Fra bønnens verden». Disse bøker har en direkte, misjonerende og sjelesørgerisk oppgave — ikke minst i forbindelse med korrespondansekursene og det evangeliske radioarbeid.

Derfor må en satse mye nettopp på denne side av misjonsarbeidet: *evangeliske radioprogrammer* og god lettfattelig, *oppbyggelig litteratur*. Nå mens nasjonalismen og emansipasjonen tar de fargete folk, har Herren gitt oss disse mektige arbeidsredskaper. Her ligger fremtidens store muligheter for Guds rikes fremme på jord. Her er et kall og en utfordring til vårt misjonsfolk.